

Gerenti Tersirat di Bawah Akta Pelindungan Pengguna 1999: Penambahbaikan kepada Syarat Tersirat di Bawah Akta Jualan Barang 1957?

(Implied Guarantees under the Consumer Protection Act 1999: Improvements to the Implied Conditions under the Sale of Goods Act 1957?)

ZETI ZURYANI MOHD ZAKUAN
SAKINA SHAIK AHMAD YUSOFF

ABSTRAK

Era globalisasi masa kini memperlihatkan kejatuhan sempadan nasional akibat pergerakan modal, pekerja, komoditi, idea, komunikasi dan tidak ketinggalan barang secara antarabangsa daripada luar negara memasuki Malaysia. Pergerakan ini memberi impak yang besar dalam merubah kebudayaan dan kefahaman terhadap undang-undang. Perdagangan di Malaysia pada masa kini merupakan pasaran dominasi penjual. Oleh itu, pengguna di Malaysia kini menjadi satu kelompok yang tertindas oleh amalan perdagangan yang tidak sihat oleh penjual yang lebih berpengaruh. Peranan undang-undang dalam pembekalan barang tidak dapat dinafikan lagi. Undang-undang perlindungan pengguna di Malaysia pada masa kini adalah perlu memandangkan barang yang dibekalkan oleh penjual kini adalah terdiri daripada barang yang kompleks dan rumit, hasil daripada kecanggihan inovasi teknologi. Masalah inilah yang menjadi antara pencetus penggubalan perundangan perlindungan pengguna yang lebih komprehensif iaitu Akta Pelindungan Pengguna 1999 (APP 1999) di Malaysia. Di sebalik pemakaian APP 1999 untuk melindungi pengguna di Malaysia, akta terdahulu iaitu Akta Jualan Barang 1957 (AJB 1957) masih terpakai bagi kontrak pembekalan barang. Dalam kontrak pembekalan barang terma tersirat amat penting dalam isu berhubung liabiliti sivil peniaga terhadap barang. Kelemahan terma tersirat di bawah undang-undang pembekalan barang akan menjadi satu halangan tuntutan dalam pelanggaran kontrak pengguna. Menggunakan pakai pendekatan doktrinal, artikel ini menganalisis lima gerenti tersirat di bawah APP 1999 yang menyamai syarat tersirat di bawah AJB 1957. Analisis ini bertujuan melihat sama ada gerenti tersirat di bawah APP 1999 berjaya menangani kelemahan syarat tersirat di bawah AJB 1957 bagi melindungi pengguna dalam pasaran.

Kata kunci: gerenti tersirat, syarat tersirat, pengguna, Akta Pelindungan Pengguna 1999, Akta Jualan Barang 1957

ABSTRACT

The present era of globalisation saw the fall of national borders as a result of movement of capital, labor, commodities, ideas, communication, and not forgetting the international goods from overseas into Malaysia. These movements have a big impact in changing the culture and understanding of the law. Trade in Malaysia at present is dominated by sellers. Thus, consumers in Malaysia has now become a group oppressed by an unhealthy trade practices by the more influential sellers. The role of law in the supply of goods can not be denied. Consumer protection laws in Malaysia at present is needed due to the complex and complicated nature of goods supplied by the seller as a result of the sophistication of technological innovation. The problem triggers the enactment of a more comprehensive legislation in order to protect consumers in Malaysia which is the Consumer Protection Act 1999 (CPA 1999). Despite the introduction of CPA 1999 to protect consumers in Malaysia, prior legislation that is the Sale of Goods Act 1957 (SGA 1957) still applies to contracts for the supply of goods. In contract of supply of goods, implied terms are very important to issues relating to trader's civil liability for goods. The weaknesses of the implied terms under the law of supply of goods have become barriers to claims for breach of contract. Adopting a doctrinal approach, this article analyses the five implied guarantees under the CPA 1999 which are similar to the implied conditions under SGA 1957. The analysis is aimed at assessing whether the guarantees under CPA 1999 have been successfully in overcoming the problems of implied conditions under SGA 1957 in order to protect consumers in the market.

Keywords: implied guarantee, implied terms, consumer, Consumer Protection Act 1999, Sale of Goods Act 1957

PENGENALAN

Pra 1999 menyaksikan syarat tersirat yang diperuntukkan di bawah AJB 1957 menjadi pelindung kepada pengguna dalam isu berhubung pelanggaran kontrak pembekalan barang. Namun bersandarkan doktrin *caveat emptor*, kemampuan AJB 1957 sebagai pelindung pengguna menjadi persoalan yang menagih perhatian. Doktrin *caveat emptor* sebagai prinsip amalan dalam pembentukan undang-undang khususnya dalam konteks jualan barang yang melibatkan pengguna, kini tidak lagi dapat dipertahankan. Perubahan latarbelakang sosio-ekonomi pengguna berkepilkan perkembangan teknologi perdagangan dan perindustrian diiringi ledakan teknologi maklumat menjustifikasikan mutasi ini.

Kontrak pembekalan barang pasca 1999 menyaksikan tujuh gerenti disirat ke dalam kontrak pengguna bagi mempertingkatkan lagi perlindungan pengguna sedia ada. Gerenti tersirat ini diperuntukkan di bawah APP 1999. Gerenti tersirat di bawah APP 1999 adalah cedokan *Consumer Guarantees Act 1993* (New Zealand). Terdapat beberapa gerenti tersirat di bawah APP 1999 yang *pari materia* dengan gerenti tersirat di bawah *Consumer Guarantees Act 1993*. Perkembangan di Australia menyaksikan *Trade Practices Act 1974* dipinda. Antara tujuan pindaan ini dibuat adalah untuk meminda peruntukan berhubung terma tersirat di bawah Pt V Div 2 *Trade Practices Act 1974* yang digubal berdasarkan *Sale of Goods Act 1893* (United Kingdom).¹ Peruntukan berhubung terma tersirat kemudiannya digantikan dengan gerenti tersirat. Akta pindaan tersebut dikenali sebagai *Competition and Consumer Act 2010* (Australia) dan dikuatkuasakan pada 1 Januari 2011. Terdapat beberapa gerenti tersirat di bawah *Competition and Consumer Act 2010* yang menyamai gerenti tersirat di bawah *Consumer Guarantees Act 1993* dan APP 1999.

GERENTI TERSIRAT DI BAWAH AKTA PELINDUNGAN PENGGUNA 1999 DAN PERMASALAHANNYA

Penggubalan serta penguatkuasaan undang-undang bagi melindungi kepentingan pengguna tampak jelas di kebanyakan negara. Malaysia sendiri tidak terkecuali dalam penggubalan perundangan yang berorientasikan perlindungan pengguna. Selaras dengan aspirasi negara menggalakkan perdagangan sihat serta membanteras penindasan golongan yang lemah, APP 1999 telah diperkenalkan. Dengan berkuatkuasanya APP 1999 pada 15 November 1999, peruntukan-peruntukan APP 1999 yang menyentuh tentang pembekalan barang kini membentuk sebahagian daripada undang-undang jualan barang di Malaysia.

Menyorot dari sudut pendekatan perundangan yang digunakan, APP 1999 mempamerkan penerapan pendekatan perlindungan yang berbeza berbanding AJB 1957. Bahagian V APP 1999 memperuntukkan tujuh gerenti tersirat yang mana lima daripadanya menyamai terma tersirat yang terkandung dalam AJB 1957. Berbeza dengan AJB 1957 yang menggunakan terminologi 'syarat' dan 'waranti', APP 1999 mengguna pakai istilah 'gerenti'. Malangnya, terminologi 'gerenti' tidak didefinisikan di bawah APP 1999. APP 1999 mengadopsi pendekatan moden atau *inominat*² dalam penentuan remedinya. Dibandingkan dengan APP 1999, AJB 1957 yang berteraskan *market individualism* mengguna pakai pendekatan klasikal yang mengkategorikan terma kepada syarat dan waranti.³ Lima gerenti tersirat yang menyamai syarat tersirat di bawah AJB 1957 terdiri dari gerenti tersirat mengenai hak milik, kualiti boleh terima, kesesuaian bagi maksud tertentu, perihai dan sampel. Gerenti tersirat ini diperkenalkan dengan tujuan untuk memberi penambahbaikan kepada AJB 1957 yang selama ini digunakan secara meluas dalam melindungi pengguna apabila melibatkan pembekalan barang. Kepincangan AJB 1957 yang mengamalkan ideologi *market individualism* bertunjangkan konsep kebebasan berkontrak juga menjadi salah satu sebab APP 1999 diperkenalkan. Namun dikaji dari sudut konsep landasannya, APP 1999 mempamerkan satu konsep yang tersendiri, bukannya *market individualism*⁴ atau *consumer welfarism*⁵ *in toto*. Walaupun mengadakan peruntukan perlindungan pengguna merupakan antara objektif primer penggubalannya, APP 1999 juga mengemukakan dalihan bagi pembekal dan pengilang mengelakkan liabiliti yang dikenakan ke atas mereka.⁶ Jelas tampak kepincangannya. Jelas dalam konteks ini, peruntukan yang terkandung dalam AJB 1957 mungkin lebih kukuh kerana mengenakan liabiliti tegas ke atas penjual.

Tidak dapat dinafikan gerenti tersirat di bawah APP 1999 dipengaruhi oleh syarat tersirat di bawah AJB 1957 dari segi interpretasinya. Namun APP 1999 dibelenggu dengan masalahnya yang tersendiri. Perbincangan tentang gerenti tersirat di bawah APP 1999 akan menjelaskan sama ada APP 1999 mengadakan penambahbaikan ke atas AJB 1957 ataupun mewujudkan satu dimensi masalahnya yang lebih akut.

GERENTI TERSIRAT MENGENAI HAK MILIK

Gerenti tersirat mengenai hak milik diperuntukkan di bawah seksyen 31 APP 1999. Seksyen tersebut memperuntukkan bahawa dalam kontrak pembekalan barang kepada pengguna, terdapat gerenti tersirat mengenai hak milik. Wujud gerenti tersirat bahawa:

- (a) Pembekal mempunyai hak untuk menjual barang tersebut;

- (b) Barang tersebut adalah bebas daripada sebarang cagaran yang tidak didedahkan; dan
- (c) Pengguna berhak untuk pemilikan secara aman barang tersebut.

Seksyen 31(1)(a) memperuntukkan tentang gerenti tersirat mengenai 'hak untuk menjual'. 'Hak untuk menjual' didefinisikan di bawah seksyen 31(6) sebagai "hak untuk melupuskan pemunyaan barang kepada pengguna pada masa pemunyaan itu berpindah." Frasa 'hak untuk menjual' juga merupakan antara syarat tersirat yang terkandung dalam AJB 1957.⁷ Namun berbeza dengan AJB 1957 yang tidak memperuntukkan definisi bagi frasa ini, APP 1999 memberi makna kepada 'hak untuk menjual.' Namun begitu, definisi 'hak untuk menjual' di bawah APP 1999 adalah lebih sempit berbanding definisi 'hak untuk menjual' di bawah AJB 1957 seperti mana yang telah dijelaskan dalam beberapa kes utama Inggeris. Lord Denning dalam *Microbeads A.C. v Vinhurst Road Markings*⁸ menghujahkan bahawa "The word 'a right to sell the goods' mean not only a right to pass the property...to the buyer, but also to confer on the buyer the undisturbed possession of the goods." Memandangkan barang yang dijual dalam *Niblett Ltd v Confectioners' Material Co Ltd*⁹ telah dirampas melalui proses undang-undang, maka penjual tidak mempunyai 'hak untuk menjual' kerana dia tidak memiliki hak milikan aman terhadap barang tersebut. Ini jelas dalam penghakiman Scrutton LJ¹⁰ bahawa "If a vendor can be stopped by process of law from selling he has not the right to sell." Kes utama ini mempamerkan tafsiran yang diberikan kepada frasa ini adalah lebih luas daripada sekadar berupaya memindahkan atau melupuskan pemunyaan semata-mata. Dalam kes *Niblett*, mahkamah memutuskan walaupun defendan merupakan tuanpunya kepada susu yang dijualnya, defendan masih dianggap tidak mempunyai hak untuk menjual susu tersebut. Oleh itu, definisi 'hak untuk menjual' di bawah APP 1999 harus diperluaskan dan tidak hanya terhad kepada hak untuk melupuskan pemunyaan. Perbandingan dengan New Zealand adalah perlu memandangkan seksyen 31(1)(a) adalah *pari materia* dengan seksyen 5(2) *Consumer Guarantees Act 1993* (CGA 1993). Di bawah seksyen 2 *Consumer Guarantees Act 1993*, 'hak untuk menjual' mempunyai maksud yang sama dengan hak milik di bawah APP 1999 iaitu "hak untuk melupuskan pemunyaan". Oleh yang demikian permasalahan yang sama juga wujud di New Zealand.

Gerenti tersirat kedua di bawah seksyen 31(1)(b) adalah bahawa barang itu adalah bebas daripada apa-apa cagaran yang tidak didedahkan. Cagaran yang tidak didedahkan telah diberi maksud yang jelas di bawah subseksyen 6. Ia bermaksud apa-apa cagaran yang:

- (a) tidak didedahkan kepada pengguna; dan
- (b) tidak diwujudkan oleh atau dengan izinnnya yang nyata.

Contoh yang sesuai digambarkan berkenaan subseksyen ini ialah keadaan bila mana seorang penjual yang mempunyai milikan terhadap sesuatu barang tetapi tidak mempunyai hak milik terhadap barang tersebut menjual barang tersebut kepada pengguna. Penjual tidak mempunyai hak milik mungkin disebabkan oleh barang tersebut digunakan sebagai cagaran untuk mendapatkan pinjaman. Dalam keadaan sebegini, penjual adalah bertanggungjawab untuk mendedahkan kepada pengguna secara bertulis maklumat berkaitan sebelum pengguna membuat penerimaan dalam kontrak pembekalan tersebut. Jika pengguna tidak dimaklumkan berkenaan cagaran tersebut, maka, penjual adalah dianggap melanggar gerenti tersirat di bawah seksyen 31 APP 1999.

Seksyen 31(1)(c) pula memperuntukkan tentang hak kepada milikan aman barang. Ia menjelaskan bahawa hak ke atas milikan aman bermaksud hak untuk menikmati barang yang dibeli daripada penjual secara aman tanpa sebarang gangguan. Jika barang yang dibeli daripada penjual merupakan satu cagaran, penjual hendaklah memaklumkan perkara ini kepada pengguna.¹¹ Jika perjanjian pembekalan tersebut bebas daripada sebarang cagaran, maka pengguna seharusnya mempunyai hak milikan aman barang tersebut selama-lamanya. Seperti yang dibincangkan dalam kes *Microbeads A.C. v Vinhurst Road Markings*¹² yang melibatkan pembelian sebuah mesin dan penggunaan selama tiga tahun. Selepas menggunakannya selama tiga tahun, pemilik paten kepada mesin tersebut telah berjaya mendapatkan perintah injunksi bagi menghentikan penggunaan mesin yang telah melanggar paten tersebut. Pengguna selepas itu menghentikan penggunaan mesin tersebut dan menuntut ganti rugi daripada pihak penjual atas kegagalan pengguna menikmati milikan aman mesin tersebut. Mahkamah memutuskan bahawa terdapat pelanggaran terma hak kepada milikan aman apabila selepas tiga tahun menggunakan barang tersebut, pengguna dihalang daripada menggunakannya atas alasan barang tersebut telah melanggar paten. Oleh itu, mahkamah membenarkan tuntutan ganti rugi kepada pengguna disebabkan hak milikan aman pengguna ke atas barang yang dibeli daripada penjual telah diganggu.¹³

Terdapat perbezaan antara gerenti tersirat mengenai hak milik di bawah APP 1999 dan terma tersirat mengenai hak milik di bawah AJB 1957. Di bawah seksyen 14 AJB 1957, hak untuk menjual barang dianggap sebagai syarat tersirat manakala menikmati milikan aman barang-barang dan barang-barang adalah bebas daripada apa-apa caj atau bebanan dikategorikan sebagai waranti tersirat. Seksyen 14(a) memperuntukkan bahawa dalam kontrak jualan barang, terdapat syarat tersirat bahawa penjual mempunyai hak milik yang sah terhadap barang yang dijual manakala bagi perjanjian untuk menjual, terdapat syarat tersirat bahawa penjual akan mempunyai hak milik itu pada ketika ia akan

dipindahkan kepada pembeli. Peruntukan berhubung syarat tersirat ini diadakan bertujuan untuk memastikan penjual benar-benar dapat memindahkan hak milik yang sah kepada pembeli.¹⁴ Masalah yang wujud berhubung peruntukan ini ialah masalah mendefinisikan 'hak untuk menjual'. 'Hak untuk menjual' tidak didefinisikan di bawah Akta ini.

Hak untuk menjual barang adalah berbeza dengan pemunyaan barang. Jika pembekal mempunyai hak untuk menjual barang, tidak semestinya beliau mempunyai pemunyaan ke atas barang tersebut dan sebaliknya. Permasalahan ini dapat dilihat menerusi *Lloyds & Scottish Finance Ltd v Modern Cars & Caravans (Kingston) Ltd.*¹⁵ Barang yang dijual oleh penjual merupakan barang yang dirampas oleh pihak berkuasa melalui writ pelaksanaan. Penjual mempunyai hak untuk menjual barang tersebut. Namun begitu, penjual tidak berupaya untuk memindahkan hak milik kerana beliau tidak mempunyai hak milik ke atas barang tersebut. Pembekal juga mungkin mempunyai hak milik ke atas sesuatu barang tetapi tidak mempunyai hak untuk menjual barang tersebut. Ini dibuktikan dalam *Niblett Ltd. v Confectioners' Materials Co. Ltd.*¹⁶ Kes ini melibatkan perayu yang dibekalkan dengan 3,000 tin susu sejat oleh pembekal. Apabila barang tersebut sampai di England, barang tersebut telah ditahan oleh pihak kastam kerana ia dikatakan telah melanggar tanda dagangan Nestle. Perayu dihalang daripada menjual barang tersebut oleh proses undang-undang. Oleh yang demikian, perayu terpaksa membuang tanda dagangan sebelum dapat menjual barang tersebut kepada pengguna. Mahkamah memutuskan perayu tidak mempunyai hak untuk menjual barang tersebut sehinggalah tanda dagangan pada barang tersebut ditanggalkan. Namun begitu, perayu tetap mempunyai hak milik ke atas barang tersebut. Menurut Scrutton LJ:

The respondents impliedly warranted that they had then a right to sell them. In fact they could have been restrained by injunction from selling them, because they were infringing the rights of third persons. If a vendor can be stopped by process of law from selling he has not a right to sell.

Atkin LJ pula menghujahkan bahawa 'hak untuk menjual' merupakan satu kuasa atau keupayaan untuk menjual. Memandangkan perayu dihalang untuk menjual oleh proses undang-undang, maka perayu tidak mempunyai kuasa atau keupayaan untuk menjual. Ini jelas menunjukkan bahawa perayu tidak mempunyai 'hak untuk menjual.' Menurut Atkin LJ "... the existence of a title superior to that of the vendor, so that possession of the vendee may be disturbed." Di Malaysia, kes *Affin-ACF Finance Bhd v Phang Ngan Heong*¹⁷ membincangkan permasalahan ini. Kes ini melibatkan tuntutan oleh syarikat kewangan ke atas pengedar kereta. Syarikat kewangan membuat

tuntutan terhadap harga kereta yang telah dirampas oleh pihak polis kerana dipercayai kereta curi. Mahkamah memutuskan pengedar kereta tersebut tidak mempunyai hak untuk menjual. Ini kerana ia telah dihalang dari menjual kereta tersebut oleh proses undang-undang. Penghakiman kes-kes utama Inggeris¹⁸ menunjukkan bahawa 'hak untuk menjual' telah ditakrifkan secara meluas oleh pihak mahkamah. Dari takrifan yang diberikan jelas frasa 'hak untuk menjual' tidak terhad kepada keupayaan memindahkan hak milik semata-mata. Walaupun seseorang penjual mempunyai hak milik ke atas barang, penjual tersebut masih melanggar hak untuk menjual jika dia boleh dihalang oleh mana-mana proses undang-undang daripada menjual.

Permasalahan juga wujud berhubung pemakaian terma 'syarat' dan 'waranti' di bawah AJB 1957. Pemakaian terma 'syarat' dan 'waranti' akan mengakibatkan ganti rugi yang berbeza diperoleh jika berlakunya pelanggaran kontrak. Pelanggaran syarat tersirat berhubung hak untuk menjual barang memberikan satu hak kepada pembeli untuk menganggap kontrak tersebut sebagai ditolak.¹⁹ Pelanggaran waranti tersirat berhubung menikmati milikan aman barang-barang dan barang-barang adalah bebas daripada apa-apa caj atau bebanan, memberikan satu hak kepada pembeli untuk menuntut ganti rugi dan bukannya menganggap kontrak tersebut sebagai ditolak.²⁰ Keseriusan pelanggaran syarat tersirat mengenai 'hak untuk menjual' ditonjolkan dalam penghakiman Court of Appeal dalam kes utama *Rowland v Divall*.²¹ Seksyen 31 APP 1999 memperuntukkan skema remedi yang seragam bagi gerenti tersirat. Di bawah APP 1999, pelanggaran gerenti di bawah seksyen 31 APP 1999 memberi pengguna hak tebus rugi terhadap pembekal di bawah seksyen 39 APP 1999 yang merupakan hak yang seragam tanpa membezakan sama ada ia melibatkan pelanggaran berhubung hak untuk menjual, menikmati milikan aman atau barang adalah bebas daripada sebarang caj atau bebanan. Namun begitu, pelanggaran seksyen 31 APP 1999 tidak membangkitkan hak untuk menolak barang secara automatik sebagaimana yang diperuntukkan di bawah AJB 1957 memandangkan pelanggaran gerenti tersirat ini tidak dianggap sebagai pelanggaran yang serius. Berdasarkan seksyen 42(1) APP 1999, kegagalan berkaitan dengan hakmilik dianggap sebagai suatu kegagalan yang dapat dibetulkan. Justeru memandangkan kegagalan berkaitan hak milik merupakan kegagalan yang dapat dibetulkan, berdasarkan seksyen 41(1)(a) APP 1999, pengguna boleh menghendaki pembekal membetulkan kegagalan itu dalam masa yang munasabah mengikut seksyen 42 APP 1999 dengan cara memulihkan apa-apa kecacatan hak milik. Ini jelas menunjukkan remedi yang diperuntukkan di bawah AJB 1957 lebih baik berbanding APP 1999. Seharusnya pelanggaran hak untuk menjual mesti diberikan hak untuk menolak barang kerana hak untuk menjual merupakan inti pati kepada sebarang kontrak melibatkan jualan barang. Remedi yang disediakan bagi

pelanggaran seksyen 31 APP 1999 memperlihatkan kelemahan APP 1999.

Kesimpulannya, perbincangan berkenaan gerenti tersirat mengenai hak milik di bawah seksyen 31 APP 1999 memperlihatkan keperluan terma penting yang terkandung dalam seksyen tersebut diperluaskan maksudnya selain remedi bagi pelanggaran seksyen ini dipinda. Seksyen 31(1)(a) APP 1999 menimbulkan kekeliruan kepada pengguna. Ia memperuntukkan bahawa dalam pembekalan barang kepada pengguna, terdapat gerenti tersirat bahawa pembekal berhak untuk menjual barang itu. Definisi hak untuk menjual adalah sempit berbanding definisi hak untuk menjual di bawah AJB 1957. Oleh yang demikian, seksyen 31(6) APP 1999 harus dipinda. 'Hak untuk menjual' harus didefinisikan seperti berikut, 'hak untuk menjual' ertinya hak untuk melupuskan pemunyaan barang kepada pengguna pada masa pemunyaan itu berpindah dan tiada halangan untuk melupuskan pemunyaan tersebut oleh mana-mana proses undang-undang.

GERENTI TERSIRAT MENGENAI KUALITI BOLEH TERIMA

Gerenti tersirat mengenai kualiti boleh terima diperuntukkan di bawah seksyen 32 APP 1999. Gerenti tersirat ini mengguna pakai standard kualiti yang berbeza daripada AJB 1957. Di bawah AJB 1957, standard kualiti yang diguna pakai ialah 'kualiti boleh dagang'.²² Namun AJB 1957 gagal mendefinisikan standard ini. Standard kualiti boleh dagang telah diguna pakai sejak sekian lama tanpa sebarang usaha untuk membuat pindaan atau memperkenalkan definisi statutori baginya. Kelemahan yang ditonjolkan oleh standard ini dalam melindungi pengguna menyebabkan ungkapan 'kualiti boleh dagang' ditukar kepada 'kualiti boleh terima' dalam APP 1999. Namun kriteria-kriteria yang disenaraikan dalam seksyen 32(2) APP 1999 dalam penentuan kualiti boleh terima jelas menyamai kriteria-kriteria yang digunakan dalam kes-kes bagi menginterpretasikan kualiti boleh dagang.

Seksyen 32 APP 1999 adalah *pari materia* dengan seksyen 6 *Consumer Guarantees Act 1993*. Pemakaian ungkapan 'kualiti boleh terima' di New Zealand menunjukkan perluasan standard kualiti. Menurut Hawes:²³

...the guarantees of acceptable quality requires that goods be fit for all purposes for which goods of the type in question are commonly used. Accordingly, goods which may be of merchantable quality under the Sale of Goods Act do not necessarily meet the consumer guarantee of acceptable quality.

Standard kualiti ini mengguna pakai ujian jangkaan pengguna di mana pengguna perlu menjangkakan

bahawa barang tersebut adalah sesuai bagi semua tujuannya dibekalkan. Seksyen 32 juga adalah *pari materia* dengan seksyen 54 *Competition and Consumer Act 2010*.

Konsep 'kualiti boleh terima' diperjelaskan dalam *Stephens v Chevron Motor Court Ltd*.²⁴ Kes ini melibatkan pengguna yang membeli kenderaan yang mengalami beberapa kerosakan mekanikal. Semasa membeli kenderaan tersebut, pengguna menjangkakan kenderaan tersebut dalam keadaan baik dan sesuai digunakan bagi semua tujuannya dibekalkan. Memandangkan kenderaan tersebut mengalami kerosakan serius dan memerlukan pembaikan, mahkamah memutuskan bahawa ia adalah tidak sesuai bagi semua tujuannya dibekalkan. Oleh yang demikian kenderaan tersebut tidak dari kualiti boleh terima.

Pemakaian ujian jangkaan pengguna merupakan satu kelemahan kepada gerenti tersirat ini. Pemakaian ujian jangkaan pengguna ini ada kekuatan dan kelemahannya. Kekuatannya ialah ujian ini mampu diaplikasikan jika ia melibatkan barang biasa yang digunakan sehari-hari oleh pengguna. Pengguna layak menjangkakan keselamatan barang harian seperti makanan, peralatan dapur dan peralatan rumah tangga.²⁵ Ini kerana barang tersebut selalu digunakan oleh pengguna dan pengguna amat arif tentang bahaya penggunaan barang tersebut. Sebaliknya, kelemahan pemakaian ujian jangkaan pengguna ini dapat dilihat jika barang yang terlibat ialah barang yang kompleks dan berteknologi tinggi seperti kenderaan, ubat-ubatan dan bahan kimia.²⁶ Jangkaan pengguna bagi barang baru dan barang terpakai juga adalah berbeza. Bagi barang baru, jangkaan pengguna adalah lebih tinggi berbanding barang terpakai. Kes *Nestman v M & H Electrical Contractors Ltd*.²⁷ menjelaskan perkara ini. Kes ini melibatkan pembelian cakera satelit yang dianggap sebagai bermutu tinggi dengan harga \$4704.75. Cakera ini mengalami kerosakan menyebabkan pengguna hanya dapat menerima empat saluran berbanding sepuluh ke dua belas saluran yang dijangkakan oleh pengguna. Pengguna terpaksa menanggung kos berjumlah \$800.00 bagi pembaikan barang tersebut sebanyak dua kali dalam masa sepuluh bulan. Mahkamah memutuskan bahawa pengguna tidak menjangkakan kerosakan tersebut berlaku dalam jangka masa tersebut. Oleh itu, cakera satelit tersebut tidak dari kualiti boleh terima. Mahkamah dalam *Weisbrod v Regina Motor Products*²⁸ juga berpendapat bahawa kenderaan yang dibeli tetapi tidak dapat digunakan akibat kerosakan yang berterusan adalah barang yang tidak mempunyai kualiti boleh terima.

Masalah juga timbul dari segi menentukan ketahanan sesuatu barang. Ini kerana ketahanan sesuatu barang adalah berbeza mengikut sifat semula jadi sesuatu barang. Oleh yang demikian adalah sukar bagi pengguna untuk menentukan ketahanan sesuatu barang. Menurut Flesner:²⁹

It is difficult to say with certainty for how long a particular product should perform without breaking down before durability is no longer a relevant factor in applying the satisfactory quality test.

Ungkapan ‘tahan lama’ juga memerlukan penjelasan rapi. Dalam kes *Bernstein v Pamson Motors (Golders Green) Ltd.*,³⁰ tempoh penggunaan kereta selama tiga minggu sebelum kereta tersebut rosak dianggap sebagai *unsatisfactory quality*. Ini kerana menurut Rougier J, pengguna yang membeli sebuah kereta mengharapkan kereta tersebut tidak akan rosak dalam masa tiga minggu. Ini adalah antara masalah yang dikenal pasti dalam aspek standard kualiti yang perlu di atasi segera. Diplock J dalam *Mash and Murray v Joseph I Emmanuel*³¹ juga berpendapat adalah perlu menjelaskan maksud tahan lama bagi sesuatu barang. Ini kerana tempoh jangka masa hayat bagi setiap barang adalah berbeza. Menurut Yang Arif:

I have so far travelled through my legal life under the impression, shared by a number of other judges who have sat in this court, that when goods are sold under a contract such as c.i.f. contract, or f.o.b. contract, which involves transit before use, there is an implied warranty not merely that they shall be merchantable at the time they are put on the vessel, but that they shall be in such a state that they can endure the normal journey and be in a merchantable condition on arrival.

Kes *Thain v Anniesland Trade Centre*³² menjelaskan konsep ketahanan. Kes ini melibatkan pembelian sebuah kereta terpakai Renault 19 yang berusia hampir enam tahun dan telah melakukan perjalanan sejauh 80 ribu batu dengan harga £2995.00. Selepas dua minggu menggunakan kereta tersebut, kereta tersebut mengalami kerosakan. Pembeli ingin penjual menggantikan alat yang rosak itu. Mahkamah memutuskan bahawa kereta tersebut tidak dalam kualiti ketahanan yang memuaskan.³³

Pengubalan APP 1999 memperlihatkan keprihatinan Kerajaan Malaysia dalam mengadakan perlindungan pengguna yang terbaik untuk rakyat Malaysia. APP 1999 digubal dengan mengambil kira saranan yang diutarakan oleh S. Sothi Rachagan. Seksyen 32 APP 1999 telah mengguna pakai standard ‘kualiti boleh terima’ sebagaimana yang dicadangkan oleh Law Commission Working Paper No. 85. Aspek kualiti yang disenaraikan di bawah seksyen 32 juga menyamai aspek kualiti yang dicadangkan oleh *Law Commission* berkenaan. Standard ‘kualiti boleh terima’ sebagaimana yang tertera di bawah seksyen 32 adalah divedok daripada undang-undang Inggeris iaitu *Sale and Supply of Goods Act 1999*. Perbincangan tentang aspek kualiti dalam *Sale and Supply of Goods Act 1999* jelas memperlihatkan kepincangannya. Di bawah undang-

undang Inggeris, ‘kualiti boleh terima’ telah ditukar kepada ‘kualiti memuaskan’. Pemakaian ungkapan ‘kualiti memuaskan’ meletakkan standard yang lebih tinggi serta lebih bersesuaian dengan ekspektasi pengguna berbanding standard ‘kualiti boleh terima.’ Ungkapan ‘kualiti boleh terima’ juga ditukar bagi mengelak dari kekeliruan dengan konsep ‘penerimaan’ di bawah *Sale of Goods Act 1979*.³⁴

Persoalan timbul tentang ungkapan ‘lazimnya’ yang terkandung dalam peruntukan tersebut. Ungkapan ‘lazim’ ini menimbulkan kekeliruan.³⁵ Ini bermaksud barang yang diperoleh atau digunakan oleh pengguna yang tidak menjadi kelaziman biasa pengguna untuk menggunakannya, maka ‘barang’ tersebut tidak mempunyai kualiti boleh terima bagi maksud APP 1999. Ini adalah kelemahan yang ditonjolkan oleh pemakaian ungkapan ‘lazimnya’ di bawah seksyen 32 APP 1999.

Kepincangan APP 1999 berhubung kait ‘kualiti boleh terima’ juga dipertontonkan dalam remedi yang diperuntukkan. Berdasarkan seksyen 41(1), jika sesuatu kegagalan itu merupakan kegagalan yang boleh diperbetulkan, pengguna boleh menghendaki pembekal membetulkan kegagalan tersebut; dan jika kegagalan itu bersifat substansial, pengguna boleh menolak barang atau mendapatkan ganti rugi sebagai pampasan bagi apa-apa penurunan nilai barang ke bawah harga yang telah dibayar atau kena dibayar oleh pengguna bagi barang itu. Berbeza dengan AJB 1957 yang menganggap pelanggaran syarat tersirat mengenai kualiti boleh dagang sebagai membolehkan pembeli menolak barang, APP 1999 hanya menganggap pelanggaran gerenti tersirat mengenai kualiti boleh terima sebagai substansial hanya sekiranya “kualiti barang itu bukanlah kualiti boleh terima mengikut pengertian seksyen 32 kerana ia tidak selamat.”³⁶

Di bawah AJB 1957, syarat tersirat yang seakan sama dengan gerenti tersirat mengenai kualiti boleh terima ialah syarat tersirat tentang kualiti boleh dagang yang diperuntukkan di bawah seksyen 16(1)(b). Ia memperuntukkan bahawa terdapat syarat tersirat bahawa barang-barang adalah dalam kualiti boleh dagang. Kes *Lau Hee Teah v Hargill Engineering Sdn Bhd & Anor*³⁷ menjelaskan maksud kualiti boleh dagang. Mahkamah memutuskan bahawa tidak wujud pelanggaran syarat tersirat berhubung kualiti boleh dagang kerana kecacatan kepada mesin yang dibeli boleh diperbetulkan dengan cara menggantikan dengan mesin yang baru atau diperbaiki mesin yang mengalami kecacatan tersebut. Sesuatu barang dianggap tidak mempunyai kualiti boleh dagang jika ia tidak boleh digunakan bagi apa-apa tujuan yang mana barang tersebut lazimnya digunakan.

Walaubagaimanapun, peruntukan ini juga tidak lekap dari masalah. Masalah yang wujud adalah berkenaan pemakaian ungkapan ‘kualiti boleh dagang’ yang dianggap tidak sesuai dalam kontrak jualan barang pengguna.³⁸ Ungkapan ini tidak didefinisikan secara jelas dalam AJB 1957 mahupun mana-mana peruntukan

perundangan di Malaysia. Oleh sebab itu, mahkamah berperanan untuk mendefinisikannya berdasarkan fakta yang berkaitan dengan kes terbabit.³⁹ Ini menyebabkan berlakunya pemakaian definisi yang tidak seragam. Ungkapan berkenaan kualiti di bawah seksyen 16(1)(b) AJB 1957 juga menjadi tajuk perbincangan yang hangat di kalangan pakar undang-undang tempatan. S. Sothi Rachagan,⁴⁰ pakar undang-undang pengguna tempatan melihat ungkapan tersebut sebagai satu ungkapan yang bermasalah dan beliau mencadangkan agar reformasi dilakukan terhadap ungkapan 'kualiti boleh dagang.' Beliau mencadangkan ungkapan 'kualiti boleh dagang' ditukarkan kepada 'kualiti boleh terima'. Menurut beliau:

...the implied conditions of 'fitness for purpose' and 'merchantable quality' are inappropriate for consumer transactions. Consumer buy goods for use, not for sale. The current test emphasis 'fitness' or 'usability'—scant regard is paid to durability, minor defects or acceptability. To eradicate this problem the United Kingdom Law Commission has proposed that 'merchantable quality' test should be replaced by one of 'acceptability'. The test would be: would the reasonable man regard the quality of the goods as meeting an acceptable standard in the circumstances having reference to:

- (a) fitness for the purpose;*
- (b) freedom from minor defects;*
- (c) finish and appearance;*
- (d) durability; and*
- (e) safety.*

Kesimpulannya, gerenti tersirat mengenai kuliti boleh terima di bawah seksyen 32 APP 1999 merupakan satu penambahbaikan kepada syarat tersirat berhubung kualiti boleh dagang di bawah seksyen 16(1)(b). Namun begitu, kekaburan serta kelemahan dalam aspek kualiti yang diperuntukkan dalam APP 1999 jelas memperlihatkan kepincangan seksyen 32 APP 1999. Kepincangan yang dikenal pasti ialah penetapan aspek kualiti dan skema remedi yang diperuntukkan bagi pelanggaran gerenti tersirat mengenai kualiti boleh terima. Adalah sukar membuktikan kualiti barang berdasarkan faktor seperti barang itu adalah sesuai bagi semua maksud yang baginya barang daripada jenis yang berkenaan itu lazim dibekalkan, aspek rupa dan kemasan dan bebas daripada sebarang kecacatan yang kecil dan takrifan tahan lama. Oleh yang demikian, dalam usaha memperjelaskan standard kualiti boleh terima, seksyen 32 mewujudkan permasalahannya yang tersendiri. Standard 'kualiti boleh terima' sebagaimana yang tertera di bawah seksyen 32 adalah divedok daripada undang-undang Inggeris iaitu *Sale and Supply of Goods Act 1999*. Ungkapan 'kualiti boleh terima' mengguna pakai ujian jangkaan pengguna yang lebih rendah standardnya berbanding ungkapan 'kualiti memuaskan', maka

adalah wajar jika kualiti boleh terima di bawah seksyen 32 ditukarkan kepada 'kualiti memuaskan'. Adalah sukar untuk membuktikan kualiti barang berdasarkan faktor 'sesuai bagi semua maksud yang baginya barang daripada jenis yang berkenaan itu lazimnya dibekalkan.' Oleh itu ungkapan ini harus dipinda, 'barang dari jenis berkenaan itu lazimnya dibekalkan' ditukarkan kepada 'barang dari jenis tersebut'. Ungkapan 'tahan lama' juga menimbulkan permasalahan. Ini kerana tempoh masa tahan lama tidak didefinisikan di bawah APP 1999. Oleh itu ungkapan 'tahan lama' perlu diberikan takrifan yang jelas. Takrifan yang dicadangkan adalah berdasarkan seksyen 12(2) *Consumer Product Warranty & Liability Act 1978* (New Brunswick).

GERENTI TERSIRAT BERKENAAN KESESUAIAN BAGI MAKSUD TERTENTU

Gerenti tersirat bahawa barang sesuai bagi maksud tertentu diperuntukkan di bawah seksyen 33 APP 1999. Menurut seksyen 33(1), terdapat gerenti tersirat bahawa:

- (a) barang tersebut adalah semunasabahnya sesuai bagi tujuan tertentu yang telah dinyatakan secara nyata atau tersirat oleh pengguna kepada pembekal; dan
- (b) barang tersebut adalah semunasabahnya sesuai untuk maksud tertentu sebagaimana yang dinyatakan oleh pembekal.

Di bawah gerenti tersirat ini pengguna hanya perlu membuktikan bahawa beliau telah memaklumkan secara nyata atau tersirat tujuan barang tersebut dibeli. Gerenti tersirat tidak akan wujud jika pengguna tidak memaklumkan kepada pembekal barang tersebut dibeli untuk tujuan yang di luar kebiasaan barang tersebut diperolehi. Namun begitu, jika pengguna telah memaklumkan kepada pembekal dan tiada bantahan di pihak pembekal, maka jelas barang tersebut adalah sesuai bagi maksudnya. Jika, kemudiannya barang tersebut rosak, pembekal dianggap sebagai melanggar gerenti tersirat tersebut.

Di New Zealand, gerenti tersirat berhubung kesesuaian bagi maksud tertentu diperuntukkan di bawah seksyen 8 CGA 1993 yang *pari materia* dengan seksyen 33 APP 1999. Gerenti tersirat di bawah seksyen 8 juga menjelaskan bahawa pergantungan kepada maklumat yang diberikan oleh pembekal juga adalah penting. *Hiebert v Sherwood Chevrolet Oldsmobile Ltd.*,⁴¹ menjelaskan bahawa gerenti ini adalah tidak terpakai jika dapat dibuktikan bahawa dalam keadaan tertentu pengguna tidak bergantung pada maklumat yang diberikan oleh pembekal atau pergantungan tersebut adalah tidak munasabah.

Di bawah AJB 1957 pula, syarat tersirat mengenai kesesuaian bagi maksud tertentu di peruntukkan di

bawah seksyen 16(1)(a). Seksyen 16(1)(a) AJB 1957 memperuntukkan bahawa terdapat empat aspek yang perlu dipenuhi bagi memastikan wujud terma tersirat kesesuaian bagi maksud tertentu, yang terdiri daripada;

- (a) pembeli memberitahu penjual sama ada secara nyata atau tersirat tujuan mendapatkan barang tersebut;
- (b) pembeli bergantung pada kepakaran penjual;
- (c) barang adalah dalam urusan penjual untuk membekalkannya; dan
- (d) barang tidak diperoleh berdasarkan nama dagangan.

Seksyen ini memperlihatkan permasalahan daripada beberapa aspek. Permasalahannya terletak pada beban pembuktian.⁴² Pertama daripada segi pergantungan pada kepakaran dan penghakiman penjual. Jika pembeli berjaya membuktikan bahawa pembeli bergantung pada kepakaran dan penghakiman penjual, maka penjual perlu bertanggungjawab ke atas kecacatan barang. Masalah yang timbul ialah sejauh manakah pendedahan perlu dibuat oleh penjual untuk meletakkannya dalam situasi bertanggungjawab ke atas barang tersebut. Pergantungan akan wujud apabila pembeli memaklumkan tujuan barang tersebut dibeli dan seterusnya pembeli bergantung pada kepakaran dan penghakiman penjual.

*Griffiths v Peter Conways*⁴³ menjelaskan keperluan bagi memaklumkan tujuan mendapatkan sesuatu barang. Ini dijelaskan oleh Denning LJ dalam *Ingham v Emes*⁴⁴, “the implied term as to fitness is dependent on proper disclosure by the customer of any relevant peculiarities known to her.” Dalam kes *Preist v Last*,⁴⁵ tiada langsung pendedahan dibuat oleh penjual berkaitan barang tersebut. Manakala kes *Grant v Australia Knitting Mill*,⁴⁶ pendedahan dibuat hanya pada pемbalut barang tersebut. Dalam kedua-dua kes mahkamah memutuskan penjual bertanggungjawab di atas kecacatan barang. *Union Alloy(M) Sdn. Bhd. v Syarikat Pembinaan Yeoh Tiong Lay Sdn. Bhd.*⁴⁷ menjelaskan pelanggaran syarat tersirat bagi maksud tertentu di Malaysia. Dalam kes ini, plaintif membeli sebuah mesin pengangkut untuk mengangkut pekerjaannya dari satu tingkat ke tingkat yang lain. Pengangkut tersebut mengalami kerosakan dan mengakibatkan kematian seorang pekerja dan mencederakan seorang yang lain. Plaintif mendakwa berlakunya pelanggaran syarat tersirat tentang kesesuaian bagi maksud tertentu. Mahkamah memutuskan bahawa memandangkan pengangkut tersebut hanya mempunyai satu maksud iaitu untuk tujuan mengangkut, maka syarat pertama dibawah seksyen 16(1)(a) telah dipenuhi. Memandangkan tiga syarat-syarat lain juga dipenuhi, maka plaintif berjaya dalam tuntutananya.

Permasalahan juga timbul dari sudut pemakaian seksyen ini terhad kepada situasi yang mana ‘barang-barang adalah daripada perihalnya dalam perjalanan

urusan penjual membekalkannya.’ Masalah tentang proviso ini ialah ia diberi pengertian yang luas, merangkumi ‘barang dari jenis’⁴⁸ dan pemakaiannya menjurus kepada kekeliruan sebagaimana diputuskan dalam *Ashington Piggeries Ltd. v Christopher Hill Ltd.*⁴⁹ Kes ini melibatkan penjual makanan haiwan diminta oleh pembeli untuk mencampurkan makanan haiwan mengikut sukatan yang telah dipersetujui untuk digunakan sebagai makanan mink. Mahkamah memutuskan bahawa campuran tersebut adalah ‘barang daripada perihalnya yang mana penjual adalah dalam urusan membekalkannya’ walaupun penjual tersebut tidak pernah membekalkan makanan mink. Menurut Lord Wilberforce, “It is in the course of the seller’s business to supply goods if he agrees, either generally or in the particular case, to supply the goods when ordered.”⁵⁰

Seksyen 33(1)(b) memperlihatkan penambahbaikan kepada seksyen 16(1)(a) AJB 1957. Seksyen ini merupakan perluasan liabiliti pembekal. Menurut peruntukan ini, pembekal adalah bertanggungjawab jika pembekal mengeluarkan kenyataan berhubung kesesuaian sesuatu barang walaupun pengguna tidak memaklumkan tujuan membeli barang tersebut dan tidak bergantung pada kenyataan tersebut.⁵¹ Secara keseluruhannya, peruntukan ini merupakan satu penambahbaikan kepada AJB 1957.

GERENTI TERSIRAT BAHAWA BARANG MEMATUHI PERIHAL

Seksyen 34 APP 1999 memperuntukkan tentang gerenti tersirat bahawa barang mematuhi perihal. Seksyen ini memperuntukkan dalam pembekalan barang wujud gerenti tersirat bahawa barang itu bersamaan dengan perihal. Jika barang yang dibeli oleh pengguna tidak mematuhi perihal, maka penjual adalah dianggap melanggar gerenti tersirat di bawah seksyen ini. Seksyen ini juga memperuntukkan bahawa sesuatu pembekalan barang tidaklah terhalang daripada menjadi pembekalan secara perihal hanya oleh sebab pengguna memilihnya.

Di New Zealand, gerenti tersirat berhubung barang mematuhi perihal diperuntukkan di bawah seksyen 9 CGA 1993. Peruntukan ini adalah *pari materia* dengan peruntukan di bawah seksyen 34. Namun terdapat penambahan yang diperuntukkan di bawah seksyen 9(4) CGA 1993 tentang hak tebus rugi terhadap pembekal dan pengilang bagi pelanggaran gerenti tersirat ini. Peruntukan ini menjelaskan bahawa isu berhubung barang mematuhi perihal bukan sahaja ditentukan berdasarkan identiti barang tersebut malahan sifat yang ada pada sesuatu barang iaitu kualiti juga harus diberi perhatian dalam menentukan sama ada barang mematuhi perihal. Seksyen 34 juga adalah *pari materia* dengan seksyen 56 *Competition and Consumer Act 2010* (Australia).

Dalam menentukan sama ada barang mematuhi perihal, konsep 'kualiti boleh terima' boleh diguna pakai. Ini kerana perihal sesuatu barang akan memberi kesan kepada jangkaan pengguna terhadap kualiti sesuatu barang. *Adams v J.D's Used Cars Ltd.*⁵² merupakan kes yang diputuskan oleh Mahkamah Saskatchewan yang mana peruntukan undang-undang New Zealand adalah *pari materia* dengan undang-undang Saskatchewan. Kes ini melibatkan pengguna membeli sebuah kereta terpakai yang diperihalkan sebagai 'a premium uni' dan dibeli dengan harga \$2500.00. Kereta tersebut mengalami kerosakan serius, maka kereta tersebut tidak dari kualiti boleh terima. Mahkamah menghujahkan, apabila kereta tersebut direpresentasikan sebagai 'a premium unit', pengguna menjangkakan kualiti boleh terima yang lebih tinggi dari kualiti yang seharusnya dijangkakan bagi kereta tersebut. Oleh yang demikian pengguna berhak mendapatkan tebus rugi dari pembekal. Namun begitu, bagi jualan barang terpakai yang tidak melibatkan jualan melalui perihal, tiada gerenti tersirat berhubung kualiti boleh terima bagi barang tersebut. Kes *Kowalski v Royal Ford Lincoln Mercury Sales Ltd.*⁵³ menjelaskan perkara ini. Pengguna dalam kes ini membuat tuntutan bagi beberapa pembaikan yang perlu dibuat akibat kerosakan trak terpakai yang dibelinya. Walau bagaimanapun, Mahkamah memutuskan bahawa trak tersebut tidak melanggar gerenti tersirat mengenai kualiti boleh terima memandangkan trak tersebut merupakan barang terpakai. Peruntukan ini juga memperlihatkan masalah dari sudut definisi ungkapan 'jualan secara perihal' dan 'perihal'. Permasalahan yang sama wujud di bawah seksyen AJB 1957.

Di bawah AJB 1957, jualan secara perihal diperuntukkan di bawah seksyen 15. Di bawah kontrak jualan barang, tuntutan bagi pelanggaran syarat tersirat di bawah seksyen 15, memerlukan pembeli membuktikan bahawa jualan tersebut adalah jualan melalui perihal. Namun begitu, peruntukan ini memperlihatkan masalah daripada aspek definisi ungkapan 'jualan secara perihal' dan 'perihal'. Peruntukan berkaitan jualan secara perihal dianggap sebagai satu ungkapan yang menimbulkan banyak masalah. Ungkapan tersebut dikatakan kabur dan perlukan pindaan statutori. Menurut Lord Diplock dalam *Gill & Duffus S.A. v Berger & Co. Inc. (no. 2)*.⁵⁴

While "description" itself is an ordinary English word, the Act contains no definition of what it means when it speaks in that section of a contract for the sale of goods being a sale by "description". One must look to the contract as a whole to identify the kind of goods that the seller was agreeing to sell and the buyer to buy.

Ungkapan 'jualan melalui perihal' sememangnya bermasalah. Definisi 'jualan melalui perihal' yang diutarakan oleh Benjamin⁵⁵ telah digunakan secara meluas dalam memberi maksud sebenar ungkapan jualan melalui perihal. Menurut Benjamin:

Sales by description may ... be divided into sales (1) of unascertained or future goods, as being of a certain kind or class, or to which otherwise a 'description' in the contract is applied; (2) of specific goods, bought by the buyer in reliance, at least in part, upon the description given, or to be tacitly inferred from the circumstances, and which identifies the goods.

Terdapat dua keadaan yang dianggap sebagai 'jualan melalui perihal' iaitu jualan yang melibatkan barang tidak tentu atau barang masa hadapan,⁵⁶ dan jualan melibatkan barang khusus⁵⁷ yang dibeli oleh pembeli dengan bergantung pada perihal yang menerangkan tentang barang tersebut.

Hujah yang dikemukakan oleh Benjamin jelas menunjukkan bahawa bagi kontrak jualan barang yang melibatkan barang tidak tentu atau barang masa hadapan, kontrak tersebut adalah satu kontrak jualan melalui perihal. Namun begitu, jika melibatkan barang khusus, perlu dibuktikan bahawa pembeli bergantung kepada perkataan yang digunakan dalam kontrak tersebut bagi menjadikan kontrak tersebut adalah satu kontrak jualan melalui perihal.⁵⁸ Konsep 'pergantungan' ini jelas dihuraikan oleh Mahkamah Rayuan England dalam kes *Harlingdon and Leinster Enterprises Ltd. v Christopher Hull Fine Arts Ltd.*⁵⁹ Kes ini melibatkan penjualan lukisan hasil karya Munter. Dalam kes ini plaintif menjalankan perniagaan sebagai peniaga lukisan. Plaintif mendapat maklumat dari defendan yang juga penjual lukisan bahawa defendan mempunyai dua lukisan yang dilukis oleh Munter. Plaintif mengarahkan seorang pekerjanya ke galeri defendan. Semasa melihat-lihat lukisan tersebut, pekerja plaintif diberitahu oleh defendan bahawa mereka tidak begitu arif tentang lukisan tersebut kerana mereka bukan pakar dalam lukisan Munter. Walau bagaimanapun, pekerja plaintif telah membeli satu dari lukisan tersebut. Lukisan tersebut diperihalkan sebagai Munter dalam invoice. Namun begitu, setelah diteliti, plaintif mendapati lukisan tersebut bukan lukisan oleh Munter. Plaintif menuntut wangnya dikembalikan. Mahkamah Rayuan memutuskan bahawa walaupun terdapat perihalan dalam kontrak tersebut, namun ia tidak membentuk satu kontrak jualan melalui perihal. Nourse LJ menghujahkan bahawa, untuk membentuk jualan secara perihal, perihalan dalam kontrak tersebut mestilah sesuatu yang berpengaruh dalam jualan. Ia seharusnya menjadi satu terma yang penting kepada kontrak tersebut. Menurut Nourse LJ:

The description must be influential in the sale, not necessarily alone, but so as to become an essential term i.e a condition, of the contract. Without such influence, a description cannot be said to be one by which the contract of sale of goods is made.

Walau bagaimanapun Slade LJ mengemukakan pandangan berbeza mengenai konsep pergantungan. Menurut Slade LJ:

Nevertheless, where a question arises whether a sale of goods was one by description, the presence or absence of reliance on the description may be very relevant in so far as it throws light on the intentions of the parties at the time of the contract. If there was no such reliance by the purchaser, this may be powerful evidence that the parties did not contemplate that the authenticity of description should constitute a term of the contract, in other words, that they contemplated that the purchaser would be buying the goods as they were.

Penghakiman yang bertentangan dikemukakan oleh Stuart-Smith LJ yang menolak konsep pergantungan. Stuart-Smith LJ menghujahkan:

Be a serious defect in the law if the effect of a condition implied by statute could be excluded by the vendor's saying that he was not an expert in what was being sold or that the purchaser was more expert than the vendor. That is not the law; it has long been held that conditions implied by statute can only be excluded by clear words. There is nothing of that kind in this case.

Wu Min Aun pula berpendapat, dari perspektif pengguna, penghakiman Stuart-Smith LJ merupakan pandangan yang sesuai. Menurut beliau:

Consumers on the whole have no clear appreciation of such legal intricacies. So far as they are concerned, a term should be treated as such and it would be unjust that what is understood to be a term can be excluded by a mere declaration that one is not an expert. Surely one cannot read into such a unilateral act a common intention that the implied term is excluded.

Di Malaysia, pemakaian konsep pergantungan dapat dilihat dalam kes *Union Alloy(M) Sdn. Bhd. v Syarikat Pembinaan Yeoh Tiong Lay Sdn. Bhd.*⁶⁰ Yang Arif menghujahkan bahawa kontrak yang dimasuki oleh pihak-pihak yang terbabit merupakan satu kontrak jualan barang melalui perihal kerana barang tersebut menepati perihal yang dikemukakan dalam kontrak jualan dan juga brosur dan pembeli bergantung kepada perihal berkenaan.

Perbincangan di atas menjelaskan bahawa 'jualan melalui perihal' adalah termasuk jualan yang melibatkan barang yang terdapat perihal pada bungkusannya,⁶¹ jualan yang melibatkan pernyataan yang dibuat semasa proses tawar menawar⁶² dan kenyataan yang dibuat melalui iklan.⁶³ Definisi perihal ini juga menimbulkan

permasalahan kerana ia bercanggah dengan pemakaian undang-undang sedia ada. Pernyataan yang dibuat semasa proses tawar menawar dan iklan dianggap akan membentuk kontrak antara dua pihak yang terlibat memandangkan gerenti adalah disirat dalam proses tersebut. Sebaliknya, di bawah undang-undang kontrak, proses tersebut hanya dianggap sebagai pelawaan untuk membentuk kontrak dan bukannya pembentukan kontrak. Berdasarkan pendapat ini, seksyen 34 harus mendefinisikan 'jualan melalui perihal' agar pengguna faham apa itu jualan melalui perihal. 'Jualan melalui perihal' harus didefinisikan sebagai:

- (a) jualan yang melibatkan barang yang terdapat perihal pada bungkusannya;
- (b) jualan yang melibatkan pernyataan yang dibuat semasa proses tawar menawar; dan
- (c) jualan yang melibatkan kenyataan yang dibuat melalui iklan.

GERENTI TERSIRAT BAHAWA BARANG MEMATUHI SAMPEL

Di bawah APP 1999 terdapat gerenti tersirat bahawa barang mematuhi sampel. Gerenti ini diperuntukkan di bawah seksyen 35 APP 1999. Syarat tersirat tentang jualan melalui sampel di bawah AJB 1957 pula diperuntukkan di bawah seksyen 17. Di bawah seksyen 35, apabila barang dibekalkan kepada pengguna dengan merujuk kepada sampel, wujud gerenti tersirat bahawa barang bersamaan dengan sampel daripada segi kualiti dan pengguna mempunyai peluang yang munasabah untuk membandingkan barang itu dengan sampel. Jika barang itu dibekalkan dengan merujuk kepada perihal serta juga dengan menggunakan sampel atau model tunjuk cara, gerenti tersirat dalam seksyen ini dan seksyen 34 hendaklah terpakai.

Seksyen 35 adalah *pari materia* dengan seksyen 10 CGA 1993. Pemakaian peruntukan ini boleh dilihat dalam kes *Wagner's Flooring Ltd v Lischynski*.⁶⁴ Kes ini melibatkan pemasangan permaidani yang dipilih oleh pengguna berdasarkan sampel yang ditunjukkan oleh pembekal. Selepas pemasangan dibuat, didapati permaidani tersebut adalah berbeza dari sampel dari segi kemasan. Mahkamah memutuskan bahawa permaidani yang dibekalkan adalah berbeza dari sudut kualiti berbanding sampel. Pengguna tidak perlu membuat pembayaran kepada pembekal kerana wujudnya pelanggaran gerenti tersirat barang mematuhi sampel oleh pembekal. Bayaran hanya perlu dibuat setelah pembekal menggantikan permaidani yang sedia ada dengan permaidani yang mematuhi sampel.

Di bawah AJB 1957, jualan melalui perihal diperuntukkan di bawah seksyen 17. Kes *Lian Huat & Co. (Pte) Ltd v Megah Commercial Co.*⁶⁵ menjelaskan kedudukan undang-undang berhubung syarat tersirat

tentang jualan melalui sampel di Malaysia. Dalam kes ini, wujud jualan melalui sampel apabila defendan memasuki kontrak jualan barang berdasarkan sampel yang dikemukakan oleh plaintif. Plaintif menuntut gantirugi terhadap defendan kerana gagal menerima penghantaran barang tersebut. Mahkamah memutuskan tidak wujud pelanggaran ketiga-tiga syarat di bawah seksyen 17. Maka, plaintif berhak mendapatkan gantirugi akibat kegagalan defendan menerima penghantaran barang tersebut.

Terdapat tiga syarat tersirat di bawah seksyen ini. Syarat-syarat ini tidak bergantung antara satu dengan yang lain. Syarat ini terdiri daripada:

1. bahawa kuantiti hendaklah bersamaan dengan contoh dalam kualiti;
2. bahawa pembeli hendaklah mempunyai peluang munasabah bagi membandingkan kuantiti dengan contoh; dan
3. bahawa barang adalah bebas daripada apa-apa kecacatan yang menjadikannya tidak boleh dagang yang mungkin tidak kelihatan pada pemeriksaan munasabah bagi contoh.

Di bawah peruntukan ini, barang yang melibatkan jualan secara sampel adalah barang yang terlalu besar atau berat untuk di bawa ke mana-mana⁶⁶ atau barang yang dibeli dalam kuantiti yang banyak. Menurut seksyen 17(1) AJB 1957, jualan itu dianggap sebagai jualan melalui sampel jika terdapat peruntukan dalam kontrak tersebut secara jelas mengatakan ia adalah jualan sedemikian. Di bawah seksyen 17(2) AJB 1957, seorang pembeli yang membeli barang berdasarkan sampel, mempunyai hak tebus rugi terhadap penjual jika barang yang diperolehi tidak menepati sampel. Pembeli juga diberikan peluang yang munasabah untuk membandingkan kuantiti dengan sampel. Jika peluang ini tidak diberikan oleh penjual, maka penjual adalah melanggar syarat tersirat melibatkan jualan secara sampel. Akhir sekali, barang yang diperolehi melalui kontrak jualan barang ini mestilah bebas daripada kecacatan yang berdasarkan penelitian munasabah yang dibuat pada barang tersebut. Penelitian yang diperuntukkan ialah penelitian yang munasabah dan bukannya penelitian yang rapi. Terdapat masalah dalam pemakaian peruntukan ini. Seksyen 17(1) AJB 1957 adalah sempit pemakaiannya. Peruntukan ini adalah terhad kerana kontrak jualan barang biasanya tidak melibatkan kontrak bertulis. Jualan yang melibatkan pemeriksaan barang oleh pembeli berdasarkan sampel yang ditunjukkan oleh penjual harus dianggap sebagai jualan melalui sampel. Oleh yang demikian, jualan melalui sampel harus diperluaskan skopnya untuk kepentingan pembeli yang rata-rata memasuki kontrak jualan barang yang bukan dalam bentuk bertulis.

Seksyen 35 merupakan satu penambahbaikan kepada seksyen 17 AJB 1957. Ini kerana seksyen 35

terpakai kepada barang manakala peruntukan di bawah seksyen 17 AJB 1957 terpakai kepada barang dalam bentuk pukal.⁶⁷ Peruntukan ini jelas lebih melindungi pengguna dalam kontrak pembekalan barang, setiap barang mestilah menyerupai sampel dengan tepat. Sedangkan di bawah AJB 1957 yang membincangkan jualan secara pukal atau *bulk*, *the bulk* mesti menyerupai sampel. Secara keseluruhannya gerenti tersirat ini tidak menimbulkan masalah.⁶⁸

KESIMPULAN

Arena kontrak pembekalan barang di Malaysia memperlihatkan APP 1999 sebagai undang-undang yang signifikan. Liabiliti kontraktual pembekal dalam kontrak pembekalan barang pasca 1999 diperuntukkan di bawah APP 1999 mempamerkan kelainan berbanding undang-undang pembekalan barang yang diperuntukkan oleh AJB 1957. APP 1999 menggunakan perkataan gerenti menggantikan terma tersirat seperti mana yang diguna pakai dalam AJB 1957. Namun begitu, terdapat banyak kelemahan yang ditonjolkan oleh gerenti tersirat di bawah APP 1999. Seksyen 31 memperlihatkan beberapa kelemahan yang terdiri daripada gerenti tersirat mengenai hak milik mengehadkan maksud 'hak untuk menjual', kelemahan berkaitan remedi bagi pelanggaran gerenti tersirat berhubung hak milik, tiada definisi yang jelas mengenai cara memulihkan kecacatan hak milik dan hak kepada milikan aman perlu lebih diperjelaskan. Kelemahan di bawah seksyen 32 adalah kepincangan dalam penetapan aspek kualiti dan skema remedinya. Adalah sukar membuktikan kualiti barang berdasarkan faktor seperti barang itu adalah sesuai bagi berkenaan itu lazim dibekalkan, aspek rupa dan kemasan dan bebas daripada sebarang kecacatan yang kecil dan takrifan tahan lama. Seksyen 34 memperlihatkan kelemahan apabila perkataan 'perihal' dan 'dibekalkan dengan menggunakan perihal' tidak mempunyai definisi yang jelas. Kepincangan AJB 1957 dalam pemakaian syarat dan waranti berjaya ditangani dalam sesetengah keadaan oleh APP 1999. Namun begitu, terdapat juga kelemahan yang ditonjolkan oleh APP 1999 itu sendiri yang menjadikannya tidak mantap.

NOTA

¹ J.W. Carter, 'The Commercial side of Australian consumer protection law' (2010) 26 *Journal of Contract Law*, hlm 221.

² Mahkamah Rayuan di England dalam kes *Hong Kong Fir Shipping Co. Ltd. v Kawasaki Kisen Kaisha Ltd* [1962] 1 All ER 474 memutuskan dalam soal penolakan kontrak bagi pelanggaran terma, adalah lebih realistik sekiranya dilihat pada keseriusan pelanggaran tersebut, tidak pada status terma yang dimungkirkan.

³ Dikotomi ini jelas diperuntukkan oleh seksyen 12 AJB 1957 yang menerima pakai pengelasan di bawah Sale of Goods Act 1893 (UK);

Janji dalam suatu kontrak jualan dengan rujukan kepada barang-barang yang menjadi subjek boleh menjadi suatu syarat atau waranti.

Syarat ialah suatu janji yang penting kepada maksud utama kontrak, jika mungkir memberikan suatu hak untuk menganggap kontrak itu sebagai ditolak.

Waranti ialah suatu janji kolateral kepada maksud utama kontrak, jika mungkir memberikan suatu hak untuk menuntut ganti rugi tetapi bukan hak untuk menolak barang-barang dan menganggap kontrak itu sebagai ditolak.

⁴ Berdasarkan Furmston, ideologi ini "insists upon contractors being held to their freely agreed exchanges". Lihat Furmston, *The Law of Contract*, Butterworths, 1999, perenggan 1.103.

⁵ 'Consumer welfarism', berdasarkan Furmston, "seeks to ensure a fair deal for the consumer contractors and, more generally, to relieve against harsh or unconscionable bargains." Lihat Furmston, *The Law of Contract*, perenggan 1.103.

⁶ Seksyen 40 dan seksyen 51 APP 1999.

⁷ Seksyen 14(a) AJB 1957.

⁸ [1975]1WLR 218.

⁹ [1921] All ER Rep 459.

¹⁰ *Niblett Ltd v Confectioners' Material Co Ltd*. [1921] 3 KB.

¹¹ Perkara-perkara yang perlu dimaklumkan terdiri dari:

peniaga perlu menasihati pengguna secara lisan tentang status barang tersebut yang merupakan satu cagaran;

nasihat atau maklumat yang diberikan berkaitan status barang tersebut mestilah mencukupi bagi pengguna yang munasabah memahami status barang tersebut dan kesannya bagi memudahkan pengguna membuat keputusan; dan

apabila pengguna telah menerima nasihat tersebut, peniaga adalah bertanggungjawab untuk menyediakan maklumat berkaitan cagaran tersebut dengan cara memberi satu salinan bertulis cagaran atau perjanjian pembekalan yang menerangkan tentang cagaran tersebut kepada pengguna. Pengguna seterusnya hendaklah memaklumkan kepada peniaga penerimaan salinan tersebut secara bertulis.

¹² [1975]1WLR 218.

¹³ Dalam penghakimannya Lord Denning berhujah, "When the buyer has bought goods quite innocently and later on he is disturbed in his possession because the goods are found to be infringing a patent, then he can recover damages for breach of warranty against the seller. It may be that the seller is innocent himself, but when one or other must suffer, the loss should fall on the seller; because after all, he sold the goods and if it turns out that they infringe a patent, he should bear the loss."

¹⁴ Shaik Mohd. Noor Alam S.M. Hussain, *Undang-undang Komersil Malaysia*, Dewan Bahasa dan Pustaka, Kuala Lumpur, 2000, hlm 214.

¹⁵ [1996]1QB hlm 764.

¹⁶ [1921] 3 KB hlm 387.

¹⁷ [2010] 7 CLJ 592.

¹⁸ 'Hak untuk menjual' juga dijelaskan oleh Mustill J dalam *Karlshamns Oljefabriken v Eastport Navigation* [1982] 1 All ER 208, "This involves no promise about the seller's own proprietary rights, only that he will be able to create the appropriate rights in the buyer. A contract of sale

can perfectly well be performed by a seller who never has title at any time, by causing a third party to transfer it directly to the buyer."

¹⁹ Seksyen 12(2) AJB 1957.

²⁰ Seksyen 12(3) AJB 1957.

²¹ [1923] 2 KB 500.

²² Seksyen 16(1)(b) AJB 1957.

²³ C. Hawes, *Consumer Guarantees Act 1993*, dalam C. Hawes, *Butterworths Introduction to Commercial Law*, Lexis Nexis, Wellington, 2007, hlm 353.

²⁴ [1996] DCR 1.

²⁵ Naemah Amin, *The consumer expectation test under the Malaysian Consumer Protection Act 1999: A viable test for determining a quality and safety of products*, 5th Asian Law Institute Conference, Singapore, 2008, hlm 10.

²⁶ Naemah Amin, *The consumer expectation test under the Malaysian Consumer Protection Act 1999: A viable test for determining a quality and safety of products*, hlm 10.

²⁷ (1987) 50 Sask R 233.

²⁸ (1990) 79 Sask R 219.

²⁹ C.T. Flesner, 'Dissatisfaction guaranteed? The legal issues of extended warranties explored' [2002] 4*Web JCLI*.

³⁰ [1987] 2 All ER 220.

³¹ [1961] 1 All ER 485.

³² (1997) SLT 102, Sh Ct.

³³ Ketua polis dalam kes berkenaan menghujahkan bahawa, "Negligible degree of durability may not represent unsatisfactory quality where the secondhand car supplied is as old and as heavily used as the Renault had been. The plain fact is that, given the Renault's age and mileage when supplied, its durability was a matter of luck. Durability, in all the circumstances, was simply not a quality that a reasonable person would demand of it."

³⁴ Law Commission Working Paper No. 85 on the Sale and Supply of Goods, 1983.

³⁵ Naemah Amin, 'Guarantees in a contract of supply of goods to consumers' (2002) 10 (1) *IJUM Law Journal*, hlm 57.

³⁶ Seksyen 44(d) APP 1999.

³⁷ [1979] 1 LNS 40.

³⁸ Sakina Shaik Ahmad Yusoff, *Akta Jualan Barang-Barang 1957 lwn. APP 1999: Kearah pemantapan perlindungan pengguna di Malaysia*, hlm 50.

³⁹ Vilma Balakrishnan, 'Quality standards in sale of goods transaction in Malaysia: A time for reflection' (2006) 1 *HELP LR*, hlm 46.

⁴⁰ S.Sothi Rachagan, *Consumer Law Reform-A Report*, University Malaya Press, Selangor, 1992, hlm 57.

⁴¹ (1981) 8 Sask R 296.

⁴² Sakina Shaik Ahmad Yusoff, *Akta Jualan Barang-Barang 1957 lwn. APP 1999: Kearah pemantapan perlindungan pengguna di Malaysia*, Persidangan Kebangsaan Undang-undang Perniagaan, 2001, Kuala Lumpur, Malaysia, 2001, hlm 50.

⁴³ [1939] 1 All ER 685.

⁴⁴ [1955] 2 All ER 740.

⁴⁵ [1903] 2 KB 148.

⁴⁶ [1936] AC 85.

⁴⁷ [1993] 3 CLJ 670

⁴⁸ Benjamin, *Sales of Goods*, Edisi ke 3, Sweet & Maxwell, London, 1987, para 815.

⁴⁹ [1972] AC 441.

⁵⁰ *Ashington Piggeries Ltd. v Chistopher Hill Ltd.*

[1972] AC 494.

⁵¹ Cynthia Hawes, 'Consumer law reform: The consumer guarantees bill' (1992) 5 *Canterbury Law Review*, hlm 26.

⁵² (1983) 26 Sask R 40.

⁵³ (1990) 115 Sask R 153.

⁵⁴ [1984] AC 382.

⁵⁵ Benjamin, *Sales of Personal Property*, Edisi ke 7, Sweet & Maxwell, London, 1931, hlm 641.

⁵⁶ Seksyen 2 AJB 1957 mendefinisikan 'barang masa hadapan' sebagai "barang-barang untuk dikilangkan atau dihasilkan atau diperoleh oleh penjual selepas kontrak jualan dibuat.

⁵⁷ Seksyen 2 AJB 1957 mendefinisikan 'barang khusus' sebagai "barang-barang yang dikenalpasti dan dipersetujui pada masa suatu kontrak jualan dibuat."

⁵⁸ Dalam kes *Beale v Taylor* [1967] 1 WLR 1193, penjual mengiklankan kereta yang ingin dijualnya sebagai 'Herald, convertible, white, 1961'. Setelah membeli kereta tersebut, pembeli mendapati kereta tersebut adalah kereta yang terdiri daripada dua bahagian dan dicantumkan menjadi sebuah kereta. Pembeli mendapati hanya sebahagian kereta tersebut adalah buatan 1961 manakala sebahagian lagi tidak. Mahkamah memutuskan bahawa ungkapan yang diiklankan oleh penjual untuk memerihalkan kereta yang ingin dijualnya menepati perihal. Oleh yang demikian apabila pembeli membeli kereta tersebut wujud syarat tersirat bahawa barang yang dijual menepati perihal tersebut. Apabila kereta tersebut didapati sebahagiannya bukan buatan 1961 maka penjual adalah melanggar syarat tersirat berkenaan jualan secara perihal. Penjual adalah berhak untuk membuat tuntutan bagi pelanggaran syarat tersirat berkenaan jualan secara perihal.

⁵⁹ [1990] 1 All ER 737.

⁶⁰ [1993] 3 CLJ 670.

⁶¹ *Grant v Australian Knitting Mills Ltd* [1936] AC 85.

⁶² *Ashington Piggeries Ltd & Anor v Christopher Hill Ltd* [1972] AC 441.

⁶³ *Beale v Taylor* [1967] 1 W.L.R. 1193.

⁶⁴ 54 Sask R 225.

⁶⁵ [1978] 1 LNS 99.

⁶⁶ Shaik Mohd. Noor Alam S.M. Hussain, *Undang-undang Komersil Malaysia*, Dewan Bahasa dan Pustaka, Kuala Lumpur, 2000, hlm 219.

⁶⁷ Wu Min Aun, *Consumer Protection Act 1999 Supply of Goods And Services*, Longman, Selangor, 2000, hlm 47. Ini dijelaskan oleh Wu Min Aun sebagaimana berikut, "The new law is an improvement over s 17(2) of the Sale of Goods Act 1957 which merely requires that 'the bulk' of the goods must correspond with the sampel in quality. The new provision would seem to suggest that the goods must correspond exactly to the sample or demonstration model. If there is a latent defect, the supplier will still be in breach of this provision."

⁶⁸ The seller's responsibilities in the absence of express statements: Implied terms as to title, quality and fitness, First Report of the Consumer Protection Project Consumer Guarantees in the Sale or Supply of Goods, Department of Justice, New Brunswick, 1974.

RUJUKAN

Atiyah, P.S. 1985. *The Sales of Goods*. Edisi ke 7. London: Longman.

Atiyah, P.S., Adams J.N. & Mac Queen, H. 2005. *The Sale of Goods*. Edisi ke 11. London: Longman.

Azmi, S.S.H. 2001. *Sale of Goods and Consumer Protection in India*. New Delhi: Deep & Deep Publications.

Benjamin. 1931. *Sales of Personal Property*. Edisi ke 7. London: Sweet & Maxwell.

Benjamin. 1981. *Sales of Goods*. Edisi ke 2. London: Sweet & Maxwell.

Benjamin. 1987. *Sales of Goods*. Edisi ke 3. London: Sweet & Maxwell.

Carter, J.W. 2010. The Commercial side of Australian consumer protection law. *Journal of Contract Law* 26 : 221.

Department of Justice. 1974. The seller's responsibilities in the absence of express statements: Implied terms as to title, quality and fitness. First Report of the Consumer Protection Project Consumer Guarantees in the Sale or Supply of Goods. New Brunswick: Department of Justice.

Furmston. 1999. *The Law of Contract*. London: Butterworths.

Hawes, C. 1992. Consumer law reform: The consumer guarantees bill. *Canterbury Law Review* 5 : 26.

Hawes, C. 2007. Consumer Guarantees Act 1993. Dlm Hawes, C. (pnyt.). *Butterworths Introduction to Commercial Law*. Wellington: Lexis Nexis.

Law Commission Working Paper No. 85 on the Sale and Supply of Goods. 1983.

Naemah Amin. 2002. Guarantees in a contract of supply of goods to consumers. *IIUM Law Journal* 10(1) : 57.

Naemah Amin. 2008. The consumer expectation test under the Malaysian Consumer Protection Act 1999: A viable test for determining a quality and safety of products. *Proceedings of the 5th Asian Law Institute Conference*, hlm 10.

Rachagan, S.S. 1992. *Consumer Law Reform-A Report*. Selangor: University Malaya Press.

Roger Tan Kor Mee. 1990. The need to amend section 13 and 14 of the Sale of Goods Act 1979. *CLJ* 2 : xviii.

Sakina Shaik Ahmad Yusoff. 2001. Akta Jualan Barang-Barang 1957 lwn. APP 1999: Kearah pemantapan pelindungan pengguna di Malaysia. *Prosiding Persidangan Kebangsaan Undang-undang Perniagaan*, hlm 50.

Shaik Mohd. Noor Alam S.M. Hussain. 2000. *Undang-undang Komersil Malaysia*. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka.

- Twigg-Flesner, C. & Bradgate, R. 2002. The E.C. Directive on certain aspects of the sale of consumer goods and associated guarantees- All talk and no do?. *Web JCLI 2*.
- Twigg-Flesner, C. 2002. Dissatisfaction guaranteed? The legal issues of extended warranties explored. *Web JCLI 2*.
- Vilmah Balakrishnan. 2006. Quality standards in sale of goods transaction in Malaysia: A time for reflection. *HELP LR 1* : 46.
- Wu Min Aun. 2000. *Consumer Protection Act 1999 Supply of Goods And Services*. Selangor: Longman.
- Dr. Zeti Zuryani Mohd Zakuan
Pensyarah Kanan
Fakulti Undang-undang
Universiti Teknologi MARA
Kampus Perlis
02600 Arau
Perlis.
Emel: zuryani@gmail.com
- Dr. Sakina Shaik Ahmad Yusoff
Profesor Madya
Fakulti Undang-undang
Universiti Kebangsaan Malaysia
43600 UKM Bangi
Selangor.
Emel: kinasay@ukm.my